

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 09/06/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 910

“TÂM TỊNH THÌ GIẢI QUYẾT ĐƯỢC MỌI VIỆC”

Trong cương lĩnh tu hành của pháp môn Tịnh Độ và tất cả pháp môn, nếu tâm không Thanh Tịnh thì tất cả các pháp mà ta tu được cũng chỉ là phước báu chứ không phải là công đức. Cho nên cương lĩnh tu tập của nhà Phật chính là tâm Thanh Tịnh. Nếu tâm không Thanh Tịnh mà tu học các pháp thì chỉ là tu phước chứ không thể có công đức, không thể tu huệ. Trong bài học này, Hòa Thượng nói: **“Tâm tịnh thì giải quyết được mọi việc”**. Tâm thanh tịnh thì sinh trí tuệ, có trí tuệ thì chúng ta tường tận mọi sự mọi việc như trong lòng bàn tay của mình.

Chúng ta làm việc và giải quyết mọi việc hết sức cấp rập, khẩn trương do tâm chúng ta bất an, tâm lo được lo mất, lo thành lo bại, mọi việc trong đời sống thường ngày. Chúng ta làm việc hết sức khẩn trương do bởi tâm mong cầu, tâm vọng tưởng, từ đó mà cảm thấy rất mệt mỏi. Người tâm thanh tịnh làm mọi việc đều cảm thấy nhẹ nhàng. Tâm chúng ta ô nhiễm, sợ thành sợ bại, bất an cho nên làm việc mà cảm thấy hết sức mệt mỏi. Chúng ta phản tỉnh xem: Tâm chúng ta có một chút nào thanh tịnh không? Có phải chúng ta niệm Phật, học Phật nhưng tâm vẫn bất an?

Trước đây, chúng ta chỉ cần ngồi học tập một buổi như thế này thì cảm thấy thời gian trôi qua rất lâu, tâm rất bồn chồn, bất an. Nhưng bây giờ, ai đã học qua 300 đề tài rồi thì tâm đã có sự lắng đọng, cảm thấy giờ học đi qua rất nhanh chóng. Đó là do tâm của chúng ta. Các vị Thầy vừa ngồi Thiền Định một chút thì đã mười mấy ngày trôi qua, gọi là *“mộng hoàng lương”*. Có vị Thầy bắc nồi com lên bếp nấu, định ngồi Thiền tịnh tâm một chút để khi com chín thì ăn, đến khi xả Thiền thì thấy nồi com đã mốc. Có vị Thầy thấy Phật tử đến thì mời họ ăn khoai: *“Ồ hay quá! Có nồi khoai tôi vừa mới nấu!”*. Thầy mở nồi khoai ra thì thấy khoai đã mốc đen. Thì ra Thầy đã nhập Định được mười mấy ngày. Đối với người đã có sức Định thì thời gian không gian không có thật, trải qua nhiều kiếp đều như vậy chứ đừng nói là một vài giờ.

Hòa Thượng nói: **“Tâm thanh tịnh giải quyết được mọi việc”**. Người xưa nói: **“Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện”**. **“Chế tâm nhất xứ”** là giữ tâm ở một chỗ. Khi tâm đã định rồi thì **“vô sự bất biện”**, nghĩa là không việc gì mà không làm được, tất cả mọi sự mọi việc đều có thể được giải quyết một cách hợp tình, hợp lý và nhanh gọn.

Hàng ngày, người ta giải quyết việc rất hấp tấp, khẩn trương. Họ tưởng mình giải quyết được nhiều việc lắm nhưng không có việc nào thành. Tâm được định rồi thì trí tuệ phát sinh. Chúng ta tường tận mọi

sự, nhìn rõ được chân tướng mọi sự mọi việc thì chúng ta giải quyết mọi việc rất thỏa đáng. Khi muốn siêu độ cho một ai đó, nếu chúng ta dùng tâm thanh tịnh để niệm Phật tụng Kinh hướng đến vong linh thì nhất định có kết quả. Nếu tâm ta bất an, ta niệm Phật tụng Kinh cầu siêu cho một vong linh nào đó thì họ không nhận được lợi ích.

Hòa Thượng nói: ***“Cho dù chúng ta làm đúng như pháp nhưng nếu tâm chúng ta không thanh tịnh, tâm chúng ta ô nhiễm thì chúng ta tác pháp, làm lễ kỳ siêu cũng không có tác dụng, người mà chúng ta muốn siêu độ sẽ không nhận được công đức như chúng ta muốn”***.

Chúng ta tụng Kinh, niệm Phật, thậm chí đang ngồi học nhưng ***“tâm bất tại yên”*** (tâm không ở yên một chỗ), ***“hồn bất phụ thể”***. Chúng ta ngồi đây nhưng hồn ở nơi khác thì chúng ta ngồi đây cũng không có lợi ích gì.

Hòa Thượng nói: ***“Có người chân thì đang đi kinh hành nhưng họ vẫn ngủ, thậm chí còn ngủ gật”***. Họ bước đi theo quán tính nhưng đã ngủ rồi, giống như chúng ta đang ngồi đây, xác thì đang ngồi nhưng hồn đã đi nơi khác. Chúng ta đang niệm Phật mà cứ nghĩ đến chuyện Đông, chuyện Tây thì chúng ta niệm Phật cũng không có lợi ích gì. Chúng ta niệm Phật mới được 5 - 10 phút thì đã cảm thấy chân mỏi, lưng đau.

Tâm Thanh Tịnh là tâm đặt ở câu Phật hiệu, không ở nơi ngoại cảnh. Nhưng Tâm chúng ta chỉ chuyên nhất vào câu Phật hiệu được một niệm, tâm hai niệm là vọng tưởng. Chúng ta vọng tưởng, tạp niệm thì công phu của chúng ta hoàn toàn bị phá hỏng.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu chúng ta muốn niệm Phật, tụng Kinh để siêu độ cho ai đó thì nhất định tâm phải Thanh Tịnh mới có năng lực, siêu độ đó mới có kết quả. Ngày nay chúng ta niệm câu Phật hiệu không khởi được tác dụng, chúng ta trì chú, chúng ta niệm chú cúng dường mà quỷ thần không ăn được là do nguyên nhân gì vậy? Việc này rõ ràng chính là do tâm chúng ta không thanh tịnh”***.

Trong nhà Phật có câu chuyện, ở chùa mỗi buổi chiều đều cúng thí thực, đa phần nhà chùa giao cho các chú tiểu cúng. Hôm đó chú tiểu cũng dọn đồ ăn, gạo lên để cúng. Khi chú tiểu đang niệm chú thì chợt nhớ tới khâu chìa khóa, miệng trì chú nhưng trong đầu thì nhớ đến quên khâu chìa khóa. Tối hôm đó, Hòa Thượng bị quỷ thần đến mách: ***“Hôm qua nhà chùa cúng thí thực nhưng không có cơm, toàn là chìa khóa thì chúng tôi làm sao mà ăn được!”***. Hòa Thượng ngạc nhiên hỏi chú tiểu: ***“Hôm qua con cúng tiết thực thì con nghĩ gì?”***. Chú tiểu thật thà: ***“Con đang tụng thì nhớ đến khâu chìa khóa!”***. Chúng ta đang niệm chú ***“Biến Thực Biến Thủy”*** mà nghĩ đến thức ăn thì nó biến ra khắp hư không pháp giới, chúng sinh mới có thể ăn. Nếu một ngày nào đó, chúng ta đang siêu độ cho người, đang niệm Phật nhưng lại nghĩ đến một người nào đó mình ghét thì thật tai hại, âm dương đều không lợi ích.

Người xưa nói: “**Âm dương lưỡng lợi**”. Phật dạy: Chúng ta tác pháp nhà Phật, làm tất cả mọi việc đều phải nhận được lợi ích cho người và cho ta, nếu ta không được lợi ích thì chắc chắn người cũng không được lợi ích. Hòa Thượng nói: “**Trước nhất mình phải thành tựu chính mình thì mới giúp ích được cho người khác. Nếu chính mình không thành tựu thì không thể giúp ích cho người khác**”. Hòa Thượng thường nhắc nhở chúng ta: “**Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh**”. Chúng ta có tư cách đạo đức thì chúng ta mới có được thành tựu, người quá vãng sẽ được nương nhờ. Người xưa có câu: “**Nhất nhân hành đạo, cửu huyền thăng**”. Một người có tu tập, có thành tựu thì “**cửu huyền**” ông bà nhiều đời mới được nương nhờ. Bản thân chúng ta không có được thành tựu thì làm sao chúng sanh có thể nương nhờ!

Rất nhiều người không chú ý điều này. Họ làm việc gì cũng ào ào, sôi nổi, hết sức khẩn trương. Họ tưởng rằng họ “**lao tâm khổ trí**” như vậy thì sẽ rất tốt, nhưng nếu “**lao tâm khổ trí**” đến mức “**đầu tắt mặt tối**”, bận rộn đui mù thì không thể thành tựu.

Hòa Thượng có nhắc đến câu chuyện về Cư sĩ Lưu. Cư sĩ Lưu hàng ngày tụng “**Kinh Lăng Nghiêm**” trong suốt 8 năm đạt đến sức Định. Một hôm, khi đang ngồi ở bên quầy bán thuốc, ông ngủ thiếp đi thì thấy có hai con quỷ xuất hiện. Ông biết họ là oan gia trái chủ của mình nên trong lòng cảm thấy sợ, không biết có phải họ đến để đòi nợ không. Hai con quỷ quỳ xuống xin được siêu độ. Vị cư sĩ hỏi: “**Tôi phải làm như thế nào để siêu độ cho các vị?**”. Hai con quỷ nói: “**Không cần Ngài làm gì cả, chỉ cần Ngài đồng ý là được!**”. Vị cư sĩ vừa nói “**tôi đồng ý**” thì thấy hai con quỷ bước lên chân của ông, bước lên vai của ông rồi siêu thoát. Người đã có sức Định thì giải quyết mọi việc rất dễ dàng! Hòa Thượng nói: “**Ông ấy siêu độ không cần nghi thức gì, rất đơn giản, chỉ cần đồng ý là xong**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tu hành chí ít cũng phải có được một chút Định, vậy thì trong đời nhân xử thế tiếp vật mới tốt hơn, thậm chí khi oan gia trái chủ tìm đến thì họ mới có sự nương nhờ**”. Ta có sức Định nhỏ thì ta niệm Phật mới có lực, ta làm việc thiện thì việc thiện mới có kết quả tốt, vậy thì oan gia trái chủ mới được nương nhờ.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tu hành, niệm Phật, tụng Kinh, trì chú, học tất cả pháp môn nhà Phật, tuy chúng ta chưa đạt đến trình độ khai ngộ nhưng chí ít chúng ta phải có một sức Định, nếu không có sức Định lớn thì ít nhất chúng ta cũng phải có sức Định nhỏ. Nếu ngay đến sức Định nhỏ mà bạn không có, không chế tập khí phiền não của chính mình mà bạn còn không làm được thì bạn không có tu hành gì cả**”.

“**Định**” là chúng ta kiềm chế được tập khí phiền não của chính mình, không để cho tập khí phiền não sai sự chúng ta. Ít nhất chúng ta phải có sức Định nhỏ, không để cho tập khí len lỏi, dấy khởi. Tập khí có thể khởi tâm động niệm ở trong nội tâm, nhưng chúng ta ngăn chặn không để nó dẫn đến hành động tạo

tác. Nếu hàng ngày chúng ta khắc chế tập khí phiền não của mình, khi tập khí khởi lên, chúng ta nhận ra nhưng không thể không chế được tập khí đó thì rõ ràng chúng ta không có tu hành gì cả.

Hàng ngày chúng ta tiếp xúc mọi vật, mọi việc với tâm khẩn trương, vội vàng thì tâm của chúng ta không có Định. Chúng ta cần làm việc một cách nhanh gọn nhưng không phải lúc nào cũng nhanh, nhanh, nhanh. Có những người làm việc lúc nào cũng nhanh nhanh nhanh, nhìn bề ngoài thì rất khẩn trương nhưng khẩn trương quá thành ra ra đổ bể, cuối cùng không hoàn thành được công việc. Cái “*nhanh*” đó không phải là sự nhanh nhẹn của tâm thanh tịnh mà là nhanh của tâm rất sôi động. **Trong nhà Phật, tất cả các pháp tu hành đều để hướng tới tâm thanh tịnh. Nếu chúng ta tu hành mà tâm chúng ta bất an, nóng vội, không thanh tịnh thì chúng ta sai rồi!**

Khi mới bắt đầu học Phật, tôi trì chú vì tôi nghe nói là trì chú như vậy thì ma không đến phá. Khi đó tôi ở chòi canh một mình nên trì chú để ma không đến. Tôi trì được rất nhanh nhưng không ngờ mình đã tạo ra trạng thái khẩn trương cho tâm mình, từ đó tâm của tôi rất nóng vội mà tôi không biết tại sao. Khi đến đạo tràng Cư sĩ Lâm ở Singapore, tôi thấy họ niệm Phật rất chậm. Tôi thấy niệm chậm rất khó, niệm nhanh rất dễ. Tôi tập niệm chậm lại, đến nay tôi vẫn để tâm niệm chậm như vậy. Tôi niệm Phật rất chậm, đi kinh hành cũng rất chậm. Có những người đến đây cùng tôi đi kinh hành, tôi bước rất chậm nên họ cũng phải cố gắng bước chậm theo. Lúc bình thường, tôi niệm Phật rất chậm nhưng khi bắt tay vào làm việc thì tôi không chậm như vậy. Lúc niệm Phật tôi niệm rất chậm và niệm kéo dài: “*Nam...Mô...A...Di...Đà...Phật*”. Chúng ta quán chiếu xem cách mình đang niệm Phật truy đỉnh có giúp ích cho căn tánh, cơ địa của mình không, hay là chỉ làm cho tâm mình nóng vội hơn?

Hàng ngày chúng ta làm việc gì cũng nóng vội, khẩn trương, tâm chúng ta vì thế mà bị cuốn theo. Có nhiều người niệm Phật truy đỉnh càng lúc càng nhanh. Chúng ta xem lại xem: Niệm Phật nhanh như vậy thì tâm có được Định không? Nếu niệm Phật mà tâm không được Định, tâm vẫn bao chao nóng vội, vậy thì có phải do cách chúng ta niệm Phật làm cho tâm chúng ta như vậy không? Chúng ta tự tạo thành tập khí, thói quen của mình. Từ ngày tôi chọn cách niệm Phật chậm thì rất là tốt. Người ta nhanh được nhưng không chậm được, nhưng nếu chúng ta chậm được thì sẽ nhanh được. Tôi lạy Phật có khi hơn 1 phút mới xong một lạy, nhưng lúc nào cần lạy nhanh, một phút có thể lạy được 4 - 5 lạy, cả đứng lên ngồi xuống thì tôi cũng làm được. Mười mấy năm qua, ở nhà tôi vẫn bật câu Phật hiệu rất chậm, chậm đến mức không ai niệm giống như vậy được, thậm chí một vài người đến đây lần đầu không quen còn cảm thấy khó chịu.

Hòa Thượng cũng nói: “***Tụng Kinh thì từng câu chữ phải rõ ràng, đừng tụng nhanh đến mức người ta không theo kịp, đừng tụng nhanh để xong một quyển***”. Tâm chúng ta có được Định không? Nếu chúng ta tập thành thói quen lúc nào cũng nhanh nhanh thì cuối cùng tâm chúng ta không được Định, tâm luôn ở trạng thái bất an.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu hành có tâm Thanh Tịnh thì mới đối trị được những dục vọng phiền não của chính mình”**. Khi tâm Thanh Tịnh, chúng ta mới thấy rõ đâu là **“tự tư tự lợi”**, đâu là **“danh vọng lợi dưỡng”**, đâu là **“năm dục sáu trần”**, đâu là **“tham sân si mạn”**. Chúng ta tu hành mà không nhận ra những tập khí này của bản thân thì chúng ta tu cái gì?

Hòa Thượng nói: **“Hàng ngày chúng ta vẫn để tập khí sai sự mình thì chúng ta cũng tu đạo nhưng không phải là tu đạo của Phật mà là tu tam ác đạo!”**. Chúng ta phải hết sức phản tỉnh! Như vậy có oan uổng không? Hàng ngày chúng ta tưởng mình tu theo Phật, học theo Phật nhưng thật ra không phải như vậy. Chúng ta vẫn y nguyên **“tập khí phiền não”**, vẫn **“tự tư tự lợi”**, vẫn **“danh vọng lợi dưỡng”**, vẫn **“tham sân si mạn”**.

Trong bài hôm qua, Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi chưa bao giờ có ý niệm hưởng thụ”**. Có người mời Hòa Thượng đi ăn ở một nhà hàng chay rất nổi tiếng. Hòa Thượng nói: **“Ăn cũng chỉ là để no thôi mà! Tôi mời các vị cùng tôi ăn ở nhà ăn của Cư sĩ Lâm. Ở đó có đầy đủ các món. Tiền đi ăn nhà hàng thì các vị có thể cúng dường Tam Bảo để xây thôn Di Đà hoặc ấn tống Kinh sách!”**.

Tôi nghe lời nói đó của Hòa Thượng mà phản tỉnh. Khi tôi đi đâu, nhất là những lần ra nước ngoài, tôi nêu ra 4 điều kiện: **“Điều kiện thứ nhất là không tổ chức ăn uống linh đình. Điều kiện thứ hai là không tổ chức đi chơi. Điều kiện thứ ba là không thuê khách sạn. Điều kiện thứ tư là không nhận tiền thù lao hoặc bất cứ thứ gì”**. Bất đắc dĩ lắm tôi mới phải thuê khách sạn nhưng chỉ ở nơi không tốn kém. Tôi không nhận cúng dường, không nhận quà tặng để không sinh phiền não.

Có quá nhiều Phật sự cần làm, chúng ta không cần phải làm những việc mang tính hình thức. Thí dụ chuẩn bị làm vườn rau sạch thì chúng ta xuất tiền làm vườn rau sạch là được. Hôm qua tôi đề xuất: Dịch bệnh Covid đã hết rồi thì chúng ta chuẩn bị tổ chức các buổi lễ tri ân, các miền tự trừ bị tiền tổ chức để những người con được tri ân Cha Mẹ, học trò được tri ân Thầy, những người cấp dưới được tri ân các lãnh đạo. Có rất nhiều việc cần làm, nếu mọi người cứ đưa tiền cho tôi thì khác nào tôi là người đi gom hụi.

Chúng ta thấy sự dụng tâm của Hòa Thượng. Tâm của Ngài là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi. Ngài nói rằng: **“Cả đời tôi không có một ý niệm hưởng thụ năm dục sáu trần!”**. Hòa Thượng xa lìa sắc dục cho nên tự nhiên có tâm Thanh Tịnh.

Chúng ta không ham ăn thì cũng ham ngủ, không ham ngủ thì cũng ham sắc. **“Sắc”** không chỉ nói đến sắc đẹp mà nói đến những thứ mịn màng, trơn láng. Hàng ngày chúng ta phiền não vì không thỏa mãn được dục vọng của bản thân, không thỏa mãn được cái danh của mình. Chúng ta làm gì cũng sợ **“mất mặt”**, đó là đã rơi vào danh vọng.

Hôm qua có người gọi điện cho tôi xin được giúp đỡ. Tôi nói: **“Nếu các vị làm việc vì chúng sanh, khởi tâm động niệm vì chúng sanh, vì cộng đồng thì sẽ chiêu cảm được Phật Bồ Tát đến làm chứ không cần**

đến tôi. Nếu các vị làm vì danh vọng lợi dưỡng, không phải vì chúng sanh thì sẽ không thể chiêu cảm được!”. Từ lâu, tôi đã cảm nhận điều này rất sâu sắc. Nếu thật tâm làm thì nhất định có người đến giúp mình làm.

Hòa Thượng đã dạy: **“Dùng tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng mà làm thì tất cả việc làm sẽ hanh thông, không có chướng ngại!”**. Có người hỏi Hòa Thượng: **“Từ trước đến giờ, Ngài làm Phật sự có bị chướng ngại không?”**. Hòa Thượng nói: **“Tôi không hề bị chướng ngại!”**. Ngài không có chướng ngại vì Ngài không có mong cầu. Chúng ta phải nhớ rõ điều này: **Việc mà thành là nhờ ân của Phật, là do chúng sanh có phước. Việc không thành là do tâm của chúng ta chưa đủ chân thành, do chúng sanh chưa có phước**. Vậy thì tâm chúng ta Thanh Tịnh không có phiền não!

Hòa Thượng dạy: **“Tác ý viên thành”**. Chỉ cần chúng ta khởi ý niệm thiện vì chúng sanh thì phước báu, công đức đã thành tựu. Chúng ta làm việc với tâm chân thành vì lợi ích chúng sanh, không vì mình ở trong đó. Việc thành tựu viên mãn là nhờ ân Phật, nhờ chúng sanh nơi đó có phước. Nếu không có Phật dạy, không có Phật làm biểu pháp thì chúng ta không biết mà làm theo. Nếu việc chưa thành tựu là do chúng ta chưa tận tâm, chúng ta chưa **“chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện”** và do chúng sanh nơi đó chưa có phước. Nếu chúng ta học Phật mà cứ nghĩ rằng **“có ta thì nhất định sẽ thành công! Việc này không thành công thì mặt này còn dám nhìn ai?”** thì chúng ta quá khổ!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!